

Sygn. akt VII U 353/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2021r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Agnieszka Stachurska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 czerwca 2021r. w Warszawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o wypłatę emerytury

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

z dnia 26 stycznia 2021 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, że emerytura przyznana J. M. nie podlega zawieszeniu;
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. na rzecz J. M. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2021r. J. M. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia 26 stycznia 2021r., znak: (...) zaskarżając ją w części dotyczącej zawieszenia wypłaty emerytury z uwagi na wystąpienie zbiegu z emeryturą wojskową. Zarzucił błędną wykładnię art. 95 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 15a i art. 18e ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin oraz wniósł o jej zmianę poprzez uchylenie zawieszenia wypłaty emerytury.

Uzasadniając swe stanowisko ubezpieczony wyjaśnił, że decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z 13 sierpnia 1998r. przyznano mu emeryturę wojskową w wymiarze procentowym 75%. Po zakończeniu służby podjął zatrudnienie na podstawie umów o pracę, w związku z czym odprowadzane były składki na ubezpieczenie społeczne. W wyniku powyższego na jego koncie zaewidencjonowano kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne w wysokości 558.777,63 zł. W ocenie ubezpieczonego, organ rentowy przyznając mu prawo do emerytury powszechnej niezasadnie zawiesił jej wypłatę. W tym zakresie powołał się na to, że reguła zastosowana w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej doznaje wyjątku w przypadku, gdy emerytura wojskowa została obliczona wg. zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Podkreślił przy tym, że w jego przypadku, z uwagi na ustalenie podstawy wymiaru emerytury wojskowej w maksymalnej wartości 75%, nie istniała możliwość doliczenia „cywilnej” wysługi emerytalnej przy obliczaniu tejże emerytury (odwołanie z dnia 25 lutego 2021r., k. 3 - 13 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie wyjaśnił, że J. M. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej z Wojskowego

Biura Emerytalnego. Zaskarżoną decyzją przyznano mu emeryturę w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020r., poz. 53). Jednak wypłata świadczenia została zawieszona, ponieważ ubezpieczony pobiera emeryturę z Wojskowego Biura Emerytalnego, a osoba pobierająca emeryturę mundurową, spełniająca także przesłanki uzyskania prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, może nabyć prawo do tej emerytury i wybrać emeryturę z systemu powszechnego, jako jedno z dwóch zbiegających się świadczeń (art. 95 ww. ustawy). Dalej organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96 w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (odpowiedź na odwołanie z dnia 9 marca 2021r., k. 19 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. M. posiada uprawnienia do emerytury wojskowej od dnia 1 lipca 1998r. Prawo do ww. świadczenia zostało przyznane decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 13 sierpnia 1998r., znak: (...) lipca 2007r., wydaną na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Do ustalenia prawa do emerytury wojskowej oraz wysokości świadczenia uwzględniono ubezpieczonemu okres służby wojskowej od 17 września 1973r. do 30 czerwca 1998r. (24 lata, 9 miesięcy i 14 dni). Na dzień przyznania emerytury podstawa jej wymiaru, przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75% podstawy wymiaru, wyniosła 80,35% (służba wojskowa 15 lat – 40,00%; służba wojskowa ponad 15 lat – 25,35% oraz podwyższenie z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą – 15,00%) (decyzja Dyrektora (...) w sprawie przyznania emerytury z 13 sierpnia 1998r. z załącznikiem, k. 11 i 13 akt Wojskowego Biura Emerytalnego).

Po przejściu na emeryturę wojskową J. M. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Państwowym (...), gdzie w okresie od 1 września 2000r. pracował na stanowisku kierownika działu (zaświadczenie PP (...) z 5 września 2008r., k. 83 akt Wojskowego Biura Emerytalnego).

We wrześniu 2008 roku J. M. zwrócił się do Wojskowego Biura Emerytalnego z wnioskiem o doliczenie okresu zatrudnienia w PP (...)

w W. do wysługi emerytalnej po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej. W odpowiedzi na powyższe, decyzją z 10 września 2008r., znak: (...), Dyrektor (...) w W. doliczył ubezpieczonemu do wysługi emerytalnej okres zatrudnienia po zwolnieniu ze służby wojskowej w wymiarze 7 lat, 8 miesięcy i 6 dni. W wyniku doliczenia tego okresu ustalono, że na dzień 1 września 2008r. wysługa emerytalna ubezpieczonego wynosi 32 lata, 5 miesięcy i 20 dni. Jednocześnie wskazano, że zmiana wysługi emerytalnej pozostaje bez wpływu na wysokość pobieranej emerytury, ponieważ ubezpieczony miał uwzględnione zwiększenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, a maksymalna wysokość emerytury nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru (decyzja Dyrektora (...) z 10 września 2008r., k. 88 akt Wojskowego Biura Emerytalnego).

Wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego z uwzględnieniem waloryzacji na dzień 1 marca 2020r. wynosiła 6.758,07 zł brutto (decyzja Dyrektora (...) w sprawie waloryzacji emerytury z 5 marca 2020r., k. 124 akt Wojskowego Biura Emerytalnego).

W dniu 20 grudnia 2020r. ubezpieczony zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z wnioskiem o emeryturę. Po rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał w dniu 26 stycznia 2021 roku decyzję znak: (...) w której przyznał J. M. emeryturę od 1 grudnia 2020r. Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i wyniosła 2.836,43 zł. Jednocześnie organ

rentowy zawiesił jej wypłatę z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, wskazując że może być wypłacane tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego (wniosek o emeryturę, k. 1 – 6 akt ZUS; decyzja z 26 stycznia 2021r., k. 12 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny, który nie był sporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. podlegało uwzględnieniu.

Rozpoznanie sprawy w rozpatrywanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2020r., poz. 288 ze zm.), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Przechodząc do oceny zaskarżonej decyzji, w pierwszej kolejności wskazać należy, że przedmiotem sporu w toczącym się postępowaniu jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszony emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową. Ubezpieczony stoi na stanowisku, że powinien otrzymywać zarówno emeryturę wojskową, jak i emeryturę z ZUS.

Sąd analizując wskazany problem miał na względzie, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jedn. Dz. U. z 2020r., poz. 586), w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach, wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Również zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2021r., poz. 291), zwanej dalej ustawą emerytalną, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub emerytura funkcjonariuszy została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Z powołanych przepisów wynika, że co do zasady w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się też do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, dotyczy przypadku obliczenia

emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999r. Wynika to z tego, że sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, jest odmienna. Przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS, ma zatem prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

W przedmiotowej sprawie dla rozstrzygnięcia sporu, jaki zarysował się między stronami na tle art. 95 ustawy emerytalnej, kluczowe znaczenie ma wykładnia użytego w ust. 2 tego przepisu zwrotu "emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin" i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. (I UK 426/17, LEX nr 2610283), uznając za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa, niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje więc brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej.

W uzasadnieniu powołanego wyroku z dnia 24 stycznia 2019r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach "mundurowych", jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu "cywilnych" okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 1 stycznia 1999r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6% podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3% za każdy następny rok i 0,7% za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby

- o 1,3% podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1-4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r., może - w świadczeniu wojskowym - korzystać z "cywilnej" wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w przywołanym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 1 stycznia 1999r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania "cywilnej" wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) - "cywilne" okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego "cywilnego" okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4).

Omawiane stanowisko Sądu Najwyższego zostało zaprezentowane w sprawie dotyczącej ubezpieczonego - żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równoległe dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu "cywilnego" stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 1 stycznia 1999r.

Sąd Okręgowy podziela powyższe stanowisko. Znajduje ono zresztą aprobatę w orzecznictwie sądów powszechnych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 stycznia 2020 r., III AUa 333/19; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 lipca 2019 r., III AUa 1045/18; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2019 r., VIII U 1901/19; wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 17 września 2019 r., IV U 498/19). Ma również zastosowanie w przedmiotowej sprawie, w której okoliczności faktyczne i prawne są podobne do tych, jakie analizował Sąd Najwyższy w omówionym wcześniej przypadku. W sprawie tej skarżący to żołnierz, który po 23 latach służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Zbliżona sytuacja ma miejsce w analizowanym przypadku, w którym podstawa wymiaru emerytury wojskowej ubezpieczonego na dzień przyznania mu świadczenia, z uwagi na 24 - letni okres służby wojskowej, osiągnęła wartość 65,35%. Następnie została podwyższona o 15,00% z tytułu inwalidztwa w związku ze służbą i w wyniku tego podstawa wymiaru emerytury wojskowej ubezpieczonego na dzień przyznania mu prawa do tego świadczenia wyniosła ogółem 80,35%, jednak z uwagi na brzmienie art. 18 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, została zredukowana do 75%. W 2008 roku ubezpieczony wniósł o doliczenie do wysługi emerytalnej okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowym (...) w W.

w latach 2000-2008. Okres ten został uwzględniony przez Wojskowe Biuro Emerytalne, co wynika z decyzji z 10 września 2008r., jednakże nie doprowadziło to do zwiększenia świadczenia z uwagi na wspomniane ograniczenie podstawy wymiaru emerytury do 75%. W przypadku J. M. takie ograniczenie zostało dokonane już na etapie przyznania mu prawa do emerytury wojskowej, gdyż już wtedy ubezpieczony osiągnął maksymalną wysokość podstawy wymiaru. To z kolei oznacza, że ze względu na zasady obliczania emerytury wojskowej, określone w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i wynikające z niej ograniczenia, nie ma możliwości podwyższenia ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego przyznanego przez Wojskowe Biuro Emerytalne, mimo „wypracowania” dodatkowego okresu składkowego. Ten właśnie okres należy traktować jako „ponadwymiarowy” w tym sensie, że z uwagi na wyliczenie ubezpieczonemu maksymalnej podstawy wymiaru emerytury wojskowej, „cywilny” staż emerytalny, wypracowany po zakończeniu służby wojskowej, nie mógł i obecnie również nie może zostać uwzględniony przy wyliczaniu wysokości emerytury wojskowej. Nie ma on zatem żadnego przełożenia i wpływu na to, jaka jest wysokość emerytury J. M.. W tym sensie sytuacja ubezpieczonego jest taka sama jak sytuacja, w której znajdują się żołnierze rozpoczynający służbę wojskową po 1 stycznia 1999r.

W związku z powyższym, możliwe jest pobieranie przez ubezpieczonego równolegle dwóch świadczeń – zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury powszechnej. To z kolei oznacza, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji niesłusznie zawiesił wypłatę świadczenia. Sąd Okręgowy uwzględnił więc odwołanie J. M. i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, stwierdzając że emerytura przyznana ubezpieczonemu nie podlega zawieszeniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając je od przegrywającego spór organu rentowego na rzecz J. M., zastępowanego przez radcę prawnego, który wnioskuje o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (k. 28 - 32 a.s.). Ich wysokość została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018r., poz. 265).